

АЛЕКСАНДРА ВАСИЛЕВА:
ХАРЕСВАМ ТЕАТЪР, В КОЙТО СА ЗАЛОЖЕНИ
КРАЙНИТЕ СЪСТОЯНИЯ И ЖЕСТОВЕ
ИНТЕРВЮ НА ДЕНИЦА ЕЗЕКИЕВА

Деница Езекиева: Разкажи ми за процеса на работа, за това как ти достигна до Камий – героинята на Мюсе от „С любовта шега не бива“. Интересно ми е да споделиш за метаморфозата, през която преминава този персонаж, и за твоите усещания в постановката на Мариус Куркински.

Александра Василева: Още при първия прочит на пиесата „С любовта шега не бива“ имах интуитивното усещане, че ролята на Камий позволя-

ва достигането на някаква крайност – имам предвид развитието, метаморфозата на персонажа от монахиня до един екстремен образ. Репетирахме доста дълго, почти три месеца и през този период започна да ми се прояснява как точно да се случи това пречупване. Накрая, разбира се, бях много щастлива, защото нещата, които чувствах и неясно си представях, се реализираха. Може би всичко това се дължи на работата с Мариус,

Александра Василева (Камий) в „С любовта шега не бива“ – А. дьо Мюсе, реж. М. Куркински, НТ „Иван Вазов“, 2004/05

който също е доста експресивен и краен. Паснахме си като мислене по отношение на крайността, до която трябва да се стигне. По време на първите представления енергията беше неустова, въпреки че изискваше много усилия и напрежение... накрая умората се отразяваше на всички. След премиерата представленията започнаха да вървят по-леко и успяхме да насочим усилията и енергията си в правилната посока.

Деница Езекиева: Какво се случи на теб самата, какви нови усещания придобих по време на работата върху образа на Камий?

Александра Василева: Всяка роля ми помага да открия нови неща за себе си и, разбира се, ме развива и обогатява. Опитвам се да извлечам опит от всяка сценична изява. Това, което лично ми се случва, е, че ставам по-освободена и смела в актьорското си поведение, и най-вече добих усещането, че всичко може да се направи, че човешките възможности нямат граници. Ролята на Камий наистина много ме вълнува, чувствам я много, много близка и след всеки спектакъл съм някак изпълнена с цялата енергия на случилото се. В същото време оставам с чувството за някаква празнота, от която ми се плаче... предполагам, че това произтича от финала на спектакъла. До това усещане мисля, че ме доведоха както текстът на пиесата, така и Мариус, защото той самият съпреживява темата. Той не избира текст или тема, която не е „преболедувал“, която не може да го развълнува и да усети така, че да зарази и актьорите. Нашият актьорски стремеж напълно се припокрива с неговия.

Деница Езекиева: Като актриса, която е в началото на кариерата си, какво значение отдаваш на факта, че играеш на голямата сцена на Народния театър?

Александра Василева: За мен фактът, че „С любовта шега не бива“ се състоя точно на тази сцена, е от особена важност. Респектирана съм, че играя на сцената на Народния театър. Работех в изключително сплотен екип. Аз бях единствената, която идва като гост, но станах част от цялото много естествено и нито за момент не почувствах отчуждение. Мисля, че освен на Мариус това се дължеше и на всички актьори, които изключително много гържаха спектакълът да стане. Едно от режисьорските качества на Мариус е, че успява да накара всички да гледат на случващото се по този начин.

Деница Езекиева: Как формираш актьорската си природа? Кои неща трябваше да изоставиш, защото ти определено притежаваш особен тип изгово присъствие?

Александра Василева: Като всеки млад човек и аз имах много мечти преди и по време на студентските си години. Много пъти съм си се представяла в разни роли или персонажи. Разбира се, конкретната работа се оказва много по-трудна. Лично за мен това е път, по който се бориш със себе си, опитваш се да се надскочиш и най-вече да преодолееш прегради, които са в теб самия, а това е изключително труден, но и важен процес. Ако трябва да съм по-конкретна и да отговоря в какъв тип театър искам да участвам, мога да кажа, че обичам да усещам нещата в тяхната крайност и че това съответно трябва да е театър, в който

са заложени крайните състояния и жестове. Това е моята интуитивна представа, която, доколко успешно, доколко не, се опитвам да реализирам. Със сигурност бих искала да опитвам и други форми, например нещо, което много ме провокира, е точно обратното актьорско поведение. Представям си каменна форма, в която действието протича дълбоко психологически, без т.нар. „игра“, почти без експресия. Това ми е много интересно и бих искала да правя нещо подобно. Доста пиеси могат да бъдат поставени по този начин, в зависимост най-вече от решението на режисьора. Напълно съм склонна да експериментирам, да не използвам нещата наготово. Не разчитам на това, че има подходящи или неподходящи роли. Мисля, че по този начин можеш да откриеш другия в себе си, което ми е страшно интересно и предпочитам да извърша това действие сама. Въпреки че сега си спомням един от моите учители по актьорско майсторство, Тодор Колев, който ни караше да стоим един час пред огледалото вкъщи и да разберем сами какъв тип сме.

Деница Езекиева: Кои са нещата, които те занимават и провокират извън актьорската професия и театъра изобщо, или това е единственото място, откъдето черпиш идеи и провокации?

Александра Василева: Хубавата книга за мен също е силна провокация. Достоевски и Маркес са любимите ми автори. Но преди умеех по-добре да се занимавам с различни неща. Откакто участвам професионално в българския театър, мислите ми, а и цялото ми същество е абсолютно обсебено от не-

го. Понякога се опитвам да се абстрахирам от това, да избягам, но почти винаги безуспешно. Никога не мога да се успокоя и да се занимавам с нещо друго, въпреки че то би могло да ме зарежда и да ми дава по-добро бъдеще дори в актьорската професия. Опитвам се, но не мога да се освободя, не мога да погледна на живота нормално извън праявенето на театър.

Деница Езекиева: Във времето, в което не играят на сцената, много малки актьори избират да се занимават с други дейности от типа на реклама и телевизионни предавания и т.н. Ти очевидно не си направила този избор.

Александра Василева: Съзнателно не съм правила този избор. Мисля, че

Фотограф Никола Лаутчиев

*Александра Василева (Дафинка)
в „Свекърва“ – А. Страшимиров,
реж. М. Куркински, ДТ-Пловдив, 2003/04*

това стана случайно и в този смисъл имах късмет. Аз съм артист на свободна практика, което е доста трудно и несигурно, но пък се занимавам, с това, което най-много ме вълнува – театъра. Много бих искала да имам роли в киното, наскоро се снимах в една българска продукция на Иван Черкелов и Васил Живков и ми беше ужасно интересно и лесно се запалих. Това беше първата ми по-голяма роля в киното и много ми хареса самото усещане. Откакто завърших, имах късмет да играя все в стойностни представления – „Саломе“ от Оскар Уайлд, „Орфей слиза в Ага“ от Жан Кокто, „БиФем“ от Людмила Петрушевска, „Свекърва“ от Антон Страшимиров, „Вернисаж“ от Вацлав Хавел – тези текстове са наистина много силни, а за мен материалът, от който се тръгва, е много важен.

Деница Езекиева: В тази връзка „Свекърва“ в постановката на Мариус Куркински беше спектакъл, който според мен разби познатите стереотипи за пиесата и твоео изпълнение на Дафинка беше истинско откритие.

Александра Василева: Може да започнем от избора на Мариус персонажа на свекървата да се играе от млада актриса – Виктория Колева; само по себе си това радикално обръща нещата и залага съвършено нов подход. От този избор тръгват много от провокациите в тази постановка. Когато Мариус ме покани за ролята на Дафинка, първото, което направих, бе да изчета отново пиесата на Страшимиров, но не видях какво може да се направи в тази роля. Тогава не познавах Мариус като режисьор и изобщо не бях наясно какво ще се случва. Про-

сто не разбихах защо ме кани и отидох от интерес към работата с него и без никаква идея какво е моето място там. Още от първите репетиции всичко се преобърна, защото започнах да осъзнавам какво ще се случва и колко голямо е мястото на Дафинка в неговата концепция. И това, което ми стана най-любопитно, е, че всъщност той намеси любовта там, където най-малко очаквах. Оказа се, че всъщност това е любовта, която се сбъдва накрая. Точно тези моменти не успях да видя, да уловя, въпреки че тази тема е загатната в пиесата. Стилът, който Мариус наложи, оформи целия ми възглед за нещо, което в повечето интерпретации на „Свекърва“ е зачеркнато. И трябва да призная, че този образ ми е много любим и много провокативен.

Деница Езекиева: Говорихме много за Мариус и влиянието му върху теб. А кои са другите твои учители, или кои са просто хората, от които се влияеш в професията?

Александра Василева: Преди НАТФИЗ посещавах театралната студия на Бончо Урумов, а после бях приета в класа на Крикор Азарян и Тодор Колев. Но всъщност всяко едно представление, в което работя, ме учи и изгражда. Работя и с доста млади режисьори и това също е процес, в който се научавам на нови неща, или по-точно е да се каже ... се учим взаимно от съвместната си работа. А от самото гледане на театър си давам сметка какво искам, какво ми харесва. В тази връзка харесвам Бойка Велкова, Снежина Петрова, Мария Каварджикова, Рени Врангова – това са все актриси, от които се уча и ще продължавам да го правя.